

Hogy egy ilyen bírói ítéletnek mik lennének a további következményei és hogyan alakulna a regresszus, képezne-e a bírói mérséklés ítélt dolgot az egyetemleges adóstársak egymásközötti viszonyában, ezek szintén alapos boncolást igénylő kérdések, melyek azonban már túlhaladják a felvetett téma kereteit. H. A.

JOGÉLET — ÜGYVÉDSÉG

Imrédy beszéde a jogászokhoz.

A Jogászok Segítő és Tudományos egyesülete 75 éves jubileumát ülte és ez alkalommal Imrédy Béla, ki az Egyesületnek 25 évvel ezelőtt elnöke volt, nagyszabású beszédet mondott, melynek tárgya volt a jogásznak a gazdasági életben betöltendő szerepe.

Ez a beszéd az egész jogászvilágban élénk visszhangot keltett. Jelentőségét emeli annak tudata, hogy Imrédy szavai nem hangosan, minden tartalom nélkül elpuffogó pusztá szólalomok, hanem ez a beszéd is bizonyosága annak, hogy Imrédy a magyar közéletben kiváltságos szerepet játszik. Azon kevesek közé tartozik, kik a gyakorlat terén működnek ugyan, azonban elegendő tudásuk és képességük van arra, hogy ne merüljenek el az élet apró napi problémáinak megoldásában, hanem munkájuk közben szemmel tartják a nagy mozgató erőket, látják egyrészt a horizont szélén tornyosuló felhőket, másrészt észreveszik a felhők szakadozását, az ég kibontakozó derűjét is.

Ránk, polgári jog művelőire nézve, fokozott jelentősége van annak, hogy Imrédy beszédében a jogászi hivatás jelentőségét megfelelő módon juttatja kifejezésre.

Nem egyszer tettük szóvá, hogy az utolsó évek jogalkotásában, s jogalkalmazásában mutatkoznak oly jelenségek, amelyek aggodalomra adnak okot a tekintetben, hogy a jogászi felfogás alapelveihez hűtlenek leszünk. Joggal vetettük fel a kérdést, hogy a kormánykeréktől nem távolították-e el a jogászokat, vagy ha névleg jogászok is azok, akik ott maradtak, ezek nem veszítették-e el érzéküket a jogászi felfogás követelményei iránt. Hogy a sokból csak egyet említsünk, a most tárgyalás alatt álló városrendezési törvényjavaslat a magántulajdon és az egyéni mozgási lehetőség oly korlátait alkotja meg, melyeket a jogászi felfogás a múltban nem tudott volna elképzelni. Nem vagyunk azok a konzervatívok, akik, mint Imrédy mondja, a kocsin háttal ülünk a bakon, hogy a mult elhagyott tájain zavar-talanul merenghessünk, de kénytelenek vagyunk megállapítani, hogy ezeknek a korlátoknak teljesen a hatóságok önkényétől függő alkalmazása a jogszabályok által nyújtott biztonságérzetnek oly csökkenése, amely a mai gazdasági élet alappilléreit rázza meg.

Mindenesetre bizonyos megnyugvás az, hogy éppen úgy, mint igazságügyminiszterünk, Imrédy is hangsúlyozza a jogá-

szok jelentőségét, midőn rámutat arra, hogy a „társadalomszervezési láz megszállottjai” között a jogásznak mily fontos hivatása van. A gazdasági élet terén a kollektívizmus felé haladó átalakulásban az ő feladata a fejlődés útjait traszírozni, járhatóvá tenni és fenntartani. Hivatása szerinte a kirobbanások megakadályozása és az egyensúlyából hibáján kívül kiközöklött társadalomnak a társadalmi egyensúly helyzetébe való visszavezetése. Nem kevésbé nagy fontosságú az autonóm tömörülések jelentőségének hangsúlyozása és az, hogy a felsőbbfokú szervezetnek nem szabad magához ragadnia oly munkát, melyet az alsőbbfokú is el tud látni és amit az egyén a köz kára nélkül, vagyis mások érdekeinek veszélyeztetése nélkül el tud látni, azt lássa el az egyén és ne vonassék a társadalmi feladatok körébe. Természetesen föl kell tételeznünk, hogy mindezek a tételek a valóságban is érvényesülnek.

Imrédy munkatársainak javarészt is a gyakorló jogászok köréből választotta ki és így remélhetjük, hogy további működése terén is előkelő szerepet szán a „Wirtschaftsjurist”-nak, még pedig nem csupán túltengő német formájában, hanem abban az e lapok hasábjain ismételtlen hangsúlyozott alakjában, amely nem tesz mindent az államnak és a köznek feladatává. *Ny. J.*

Felsőbíróági évnyitó beszédek.

A „békebeli” ember érzés és gondolatvilágának sok hitét, bizodalját, ábrándját lépte össze a már több mint két évtizedes világválság. Különösen sok csalódás érte a magyart a trianoni béke megaláztatásai és a forradalmak jogtipró erőszakosságai folytán. Azért fokozottan meg kell becsülnünk azt a tekintélyt, amelyet a világfelfordulás vihara sem tépázhatott meg. A magyar ember, gazdag és szegény, hatalmas és gyenge egyformán változatlan hittel és bizodalommal tekint a magas bíróságokra, ahol tudja, hogy minden megpróbáltatása mellett megértést, igazságot, pártatlan törvényalkalmazást talál. A felsőbíróóságok tekintélyét joggyakorlatuk, döntéseik igazsága alapozza meg, de e magas tekintély megerősítői azok az évnyitó beszédek is, melyeket e bíróságok elnökei tartanak.

E beszédek hangjából kiérezzük azt a szeretetet és aggódást, mellyel e bíróságok tagjai a nemzet és jövője iránt táplálnak, de egyuttal örömmel látunk bennük egy negatívumot is: a politikamentességet. Példái e beszédek annak, hogyan lehet a nemzet sorsdöntő kérdéseiről pártatlanul, pártszempontok nélkül, önzetlenül nyilatkozni.

Dr. Oswald István, a Kúria elnöke, szemlét tart az év fontosabb törvényalkotásai és javaslatjai felett. Sok szó esik most reformokról és szociálpolitikáról. A Kúria elnöke a hitbizományi reform és a telepítési törvény kapcsán egyuttal mintaszerű irányelveket ad minden reformra nézve. Megállapítja, hogy a